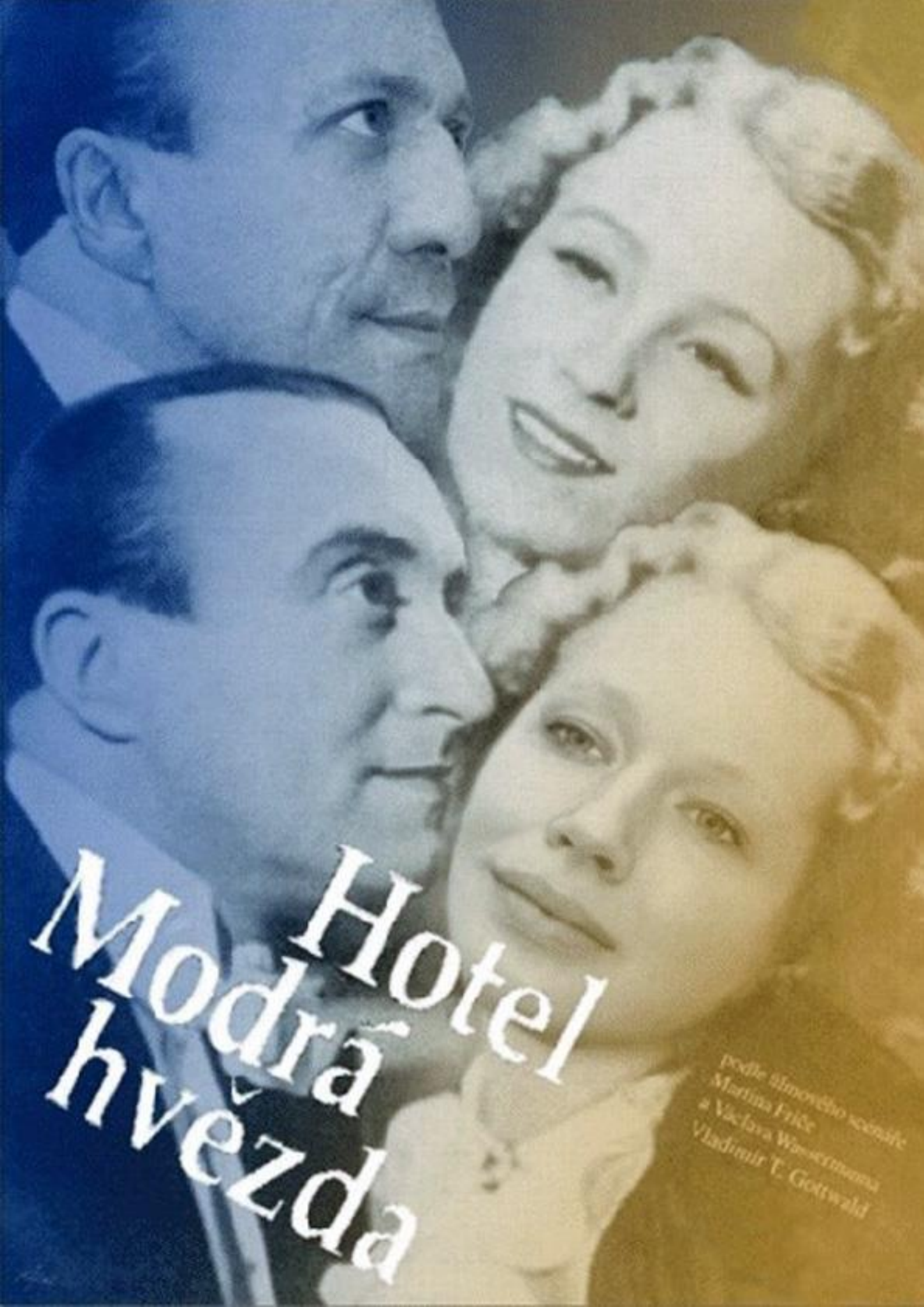

Modrá hvězda

podle filmového scénáře
Martina Friče
a Václava Wassermann
Vladimír T. Gottwald

HOTEL MODRÁ HVĚZDA

podle filmového scénáře Martina Friče a Václava Wassermann

Vladimír T. Gottwald

Kdyby se mě někdo zeptal, proč mám z oněch černobílých filmů první poloviny minulého století rád právě tenhle, asi bych nedokázal jednoznačně odpovědět. Jistě i proto, že patří mezi ty, které nám nabízejí iluzi jakýchsi idylických "starých zlatých časů", pomyslné krásné doby, kdy dámy byly dámami a gentlemani gentlemany, kdy platilo dané slovo a mezi těmi slovy se zpívalo pro radost. Já vím, taková doba nikdy neexistovala (a ani nemohla), ale představa je to pěkná. Ale nejspíš proto, že ve svém věku dnes už mnohem líp rozumím tomu, jak je fajn potkat se po ne vždycky radostném životním protloukání s někým, s kým si rozumíme bez přemíry slov, a s něčím, čemu se můžeme s radostí odevzdat a dávat. Najít své místo.

Ne, nebudu tvrdit, že *Hotel Modrá hvězda* není pohádkou pro dospělé. Je. Ale pohádky k našemu životu patří. Stejně jako třeba čokoláda, úsměv anebo pohlazení. Svět určitě není jen laskavý, ale bez laskavosti by život v něm byl k nepřežití.

Vzdávám tedy úctu a dík všem tvůrcům onoho filmu a doufám, že by mně za tuto mou divadelní adaptaci nenařadili. Aspoň ne moc.

Vladimír T. Gottwald

Hotel Modrá hvězda

(premiéra 29. srpna 1941, vyrobil Lucernafilm v ateliérech Pragfilm Barrandov)

režie: Martin Frič

scénář: Václav Wasserman & Martin Frič

hráli:

Nataša Gollová	Zuzana	Karel Postranecký	policejní inspektor
Oldřich Nový	Vladimír Rychta Rohan	Dóda Pražský	vrchní v baru
Adina Mandlová	Milada	Jaroslav Orlický	zaměstnanec blázince
Theodor Pištěk	strýc Tobiáš Rychta Rohan	Miloš Šubrt	solicitátor
Jan Pivec	hudebník Jirka Tůma	Viktor Socha	vrchní číšník
K. V. Černý	otec Milady	Vladimír Štros	hotelový vrátný
Ladislav Pešek	kuchař Zdeněk Junek	Josef Bělský	recepční hotelu
Antonín Novotný	básník Sojka	Jan W. Speerger	recepční hotelu
Ferenc Futurista	opilec	Josef Dvorský	recepční hotelu
Jára Kohout	zřízenec hlídaci společnosti	Olga Augustová	Jarmilka, Miladina společnice
Karel Dostal	ředitel hotelového koncernu	Ada Karlovský	noční portýr
Čeněk Šlégl	ředitel hotelu	Emanuel Hříbal	listonoš
František Filipovský	účetní	Ferdinand Jarkovský	vrátný
František Roland	notář	Jiří Vondrovič	host na večírku
Vojta Novák	psychiatr	Antonín Zaccal	portýr
Eman Fiala	konferenciér a dirigent	Vladimír Řepa	zloděj v hotelu Modrá hvězda
Marie Nademlejnská	slečna Fafejtová, majitelka hotelu Merkur	Ella Nollová	zlodějka v hotelu Modrá hvězda
Franta Paul	zpěvák		
Inka Zemánková	zpěvačka		
pěvecký sbor Lišáci			
Jaroslav Malina se svým orchestrem.			

OSOBY:

MOJMÍR LANDA, finanční magnát

MILADA LANDOVÁ, jeho dcera

TOBIÁŠ RYCHTA-ROHAN, komerční rada

VLADIMÍR RYCHTA, jeho svobodný synovec

JIŘÍ TŮMA, homeless a pouliční hudebník

ZDEŇKA TŮMOVÁ, jeho dcera (nebo taky ne), homeless a pouliční hudebnice

FRANTIŠEK SOJKA, homeless a pouliční hudebník

ŘEDITEL hotelu Modrá hvězda *****

RECEPČNÍ hotelu Modrá hvězda *****

SERVÍRKA (případně číšník) v hotelu Modrá hvězda *****

FAFEJTOVÁ, provozní šéfka v hotelu Merkur

REJZEK, recepční hotelu Merkur

ZUZANKA SKALSKÁ, myčka nádobí v hotelu Merkur

DVA ZŘÍZENCI psychiatrického zařízení

HOST (postava zbytná)

PAN FERENC (respektive paní Ferenc) opilý noční chodec (chodkyně)¹

kapela

a případně podle velikosti ansámblu i číšníci a hosté

- inscenace ovšem může být (a byla) obsazena a hrána čtrnácti herci.

***PĚVECKÝ PART** není nutně samostatná role byť může zpívat i v ději nezúčastněný zpěvák), v tu chvíli zpívá ta z postav, která má možnosti, dispozice (anebo protekci u režiséra)*

HUDBA: ***R. A. Dvorský, Sláva Emanuel Nováček, Leopold Korbař, Alfons Jindra, Eman Fiala, Jiří Mihule, Zdeněk C. Dočekal & traditional.***

TEXTY PÍSNÍ: ***Josef Gruss, Jaroslav Moravec, F. Kudrna, Vladimír T. Gottwald & traditional.***

¹ Tato role byla původně pro svou jednoduchost a jediný výstup zamýšlena pro zvláštního hosta („special guest“), tedy, že by si v ní mohl přijít zahrát (případě i zapět) kdokoli, kdo by měl čas a náladu – neobsazený herecký kamarád z našeho či jiného divadla, ředitel divadla, herecká či pěvecká hvězda, starosta či politik, a to dokonce třeba i ve dvojici atp.

*Odehrává se ve světě podobném českému prostředí poloviny třicátých let dvacátého století postupně ve třech hotelích. Z nich hotel Modrá hvězda***** necht' je co nejdůstojnější a nejluxusnější, zatímco hotel Modrá hvězda* naopak zdevastován a takřka neobyvateln.*

Scénografické řešení které zde následně uvádím, pochopitelně vůbec není podstatné ani směrodatné, jen jsem si potřeboval představit, že nějak možné to je, a kam které děj a situace zasadit.² Takže jen pro výchozí orientaci:

H

- vlevo vpředu u portálu recepční pult hotelu Modrá hvězda *****
- vpravo u portálu recepce a vchod do hotelu Modrá hvězda *
hned u vchodu ještě před předělem klavír
- před pravým portálem (případně pod jevištěm) telefonní budka
- v první lóži u jeviště malý orchestr (dixieland?)
- zadní část jeviště oddělena (předělem, revuálkou?)

Prolog: - za předělem kuchyně hotelu Merkur

I. jednání: - za předělem od sebe oddělené dveřmi sálek a kuchyně hotelu Modrá hvězda *

II. jednání: - za předělem karneval v sále hotelu Modrá hvězda *****

I to je pochopitelně jen základní rozdělení, v průběhu hry se každý jednotlivé hrací prostory rozšiřují a prolínají, podle přání a potřeb.

² Při prvním uvedení Hotelu Modrá hvězda se ostatně ukázalo, že to jinak opravdu jde:

PROLOG

Pěvecký part

Já nevolám o pomoc, když tonu,
jsem jen šťasten, že se vykoupám.
Nechci už jen mít plno miliónů
protože svou prázdnou kapsu nade všechno mám.

Celý den jen si zpívám,
celý den náladu mám.
Život miluju, svět si maluju
jenom barvou růžovou
Jeden den vtipem hýřím,
druhý den smutek mám,
bolest potlačím, já už nekončím
i když se to někdy zdá.
Já se k smutku nedám zlákat,
smích jen proudí do mých žil,
kdybych měl hned nad vším plakat,
v slzách bych se utopil.

Proto jen stále zpívám,
celý den náladu mám,
je mi k úsměvu, je mi do zpěvu,
že mám život hrozně rád.

(hudba pokračuje i pod následující pasáží)

- ředitel Připravte laskavě na zítřek apartmá pro slečnu Landovou
recepční Prosím, zařídím!
ředitel A myslete na to, že její otec je v našem hotelu Modrá hvězda významným
akcionářem. *(odejde)*
recepční Zajistě, prosím.
host *(tuto postavu možno vypustit a nahradit telefonickým hovorem recepčního)* Dobrý
den! Mohl bych prosit na tři dny dvoulůžkový pokoj?
recepční Bohužel pane, zítra zde máme jednu hostinu, pozítří karneval umělců - jsme plně
obsazeni.
host Mohl byste mi tedy doporučit nějaký jiný hotel?
recepční Beze všeho. Hotel Continental, Astoria, Viktoria, Monopol, Ritz. Případně snad i
hotel Merkur.

*(zveřejní se prostor za předělem, v kuchyni hotelu Merkur utírá či myje Zuzanka
talíře a štosuje je do vysokých sloupců)*

Zuzanka (zpívá)

Celý den jen si zpívám
celý den náladu mám.
Život miluju, svět si maluju
jenom barvou růžovou

Jeden den vtipem hýřím,
druhý den smutek mám,
bolest potlačím, já už nekončím
i když se to někdy zdá.

Já se k smutku nedám zlákat,
smích jen proudí do mých žil,
kdybych měl hned nad vším plakat,
v slzách bych se utopil.

Proto jen stále zpívám,
celý den náladu mám,
je mi k úsměvu, je mi do zpěvu,
že mám život hrozně rád.

Fafejťová (v zákulisí) Jak to vypadáte, člověče?! - Takhle má podle vás vypadat číšník hotelu Merkur?! - Okamžitě se upravte! Už jsem to řekla jednou a víckrát to opakovat nebudu!

Zuzanka (zpívá) Proto jen stále zpívám,
celý den náladu mám,
je mi k úsměvu, je mi do zpěvu,
že mám život hrozně rád.

Fafejťová (vejdouc) Slečno, spadne vám to!

Zuzanka Co říkáte?

Fafejťová Že vám ty talíře spadnou...

Zuzanka Nespadnou.

Fafejťová ...a jestli spadnou...

Zuzanka Nespadnou.

Fafejťová ... všechno se to rozbije!

Zuzanka A já vám říkám, že se nic....

(spadne to)

...nerozbije.

Fafejťová Co jsem vám říkala?

Zuzanka Že to spadne..

Fafejťová Zaplatíte třicet sedm talířů.

Zuzanka Pětatřicet!

Fafejťová Sedmatřicet!

Zuzanka Dobře, (rozfláká další dva talíře) sedmatřicet.

Fafejťová Ven! Máte výpověď! A ne na hodinu, ale na minutu! Sbalte si svoje věci a zmizte..!

Pěvecký part

Celý den jen si zpívám
celý den radost mám,
život miluju
a svět si maluju
jenom barvou růžovou.

(Zuzanka sundá kuchyňskou zástěru a postupně si sbalí)

H

Rejzek *(vejda)* Tak tady jsou peníze, Zuzanko, tady je vysvědčení, jo a tady je nějaký dopis.

Zuzanka Rejzku, já měla možná říct sedmatřicet.

Rejzek Zuzanko, ona ta naše jedubaba není tak strašná jak vypadá. Možná kdybyste se jí omluvila a uctivě poprosila..

Zuzanka Uctivě?!

Rejzek Tak třeba, že bych tam zašel a přimluvil se? To byste pak nemusela až zas tak uctivě - třeba jenom kapánek..

Zuzanka No kapánek - to bych mohla..

(Rejzek odchází Zuzanka, čte dopis)

Zuzanka „...zesnula vaše teta Barbora Zderadská...“

Tu jsem ani neznala.

“... a zanechala vám jako nejbližší příbuzné hotel Modrá hvězda...”

Chudák! Chudák moje milá, drobná, laskavá, usměvavá tetička!

(Rejzek přichází s Fafejtovou)

Rejzek Tady je, prosím. Ona se vám omluví.

Fafejtová Prosím, čekám!

Zuzanka Milá slečno Fafejtová. Tak vy si jdete pro mou uctivou omluvu? Tak to se něčeho podržte, protože já vám něco řeknu! Vy si myslíte, vy kalkulačko s brejlema - nechte mě, Rejzku - že já vás budu odprošovat? Dřela jsem tady od rána do noci, těch sedmatřicet talířů jste si strhla, tak co ještě chcete? Vy si myslíte, že já vás nenávidím? Ale ne, já vás lituju, ale všichni ostatní vás tady nenávidí, vy rampouchu jeden!

A vy, Rejzku, jestli někdy budete něco potřebovat, obraťte se na mne! Má adresa je hotel Modrá hvězda. Já jsem totiž, slečno Fafejtová, ten hotel zdělila!

(Zuzanka odchází, předěl se zavře)

Pěvecký part

Celý den jen si zpívám
celý den radost mám,
život miluju
a svět si maluju
jenom barvou růžovou.

I. JEDNÁNÍ

sál

(somrujíce do klobouku sálem procházejí za zpěvu Zdeňka, František a Jiří)

Jiří, Zdeňka, František Vandroval malíř od města k městu,
hezké děvčátko stouplo mu v cestu.
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine,
stouplo mu v cestu za korunu.

H

Pane malíři, snažně vás prosím,
vymalujte mně co ráda nosím,
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine
co ráda nosím, za korunu.

Jiří *(k publiku)* Milostivá paní, na vočích jim vidim, že sou sama dobrota, sou vod tý
laskavosti a vypomůžou ubohejm umělcum, který se vinou krutýho vosudu dostali
do nezaviněnejch finančních problémůch!

Jiří, Zdeňka, František Pan malíř maloval, děvče se smálo.
Pane malíři, co by to stálo.
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine,
co by to stálo za korunu.

Mladý panenky maluju zdarma
a starý báby za šesták, za dva.
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine,
za šesták, za dva - za korunu.

Jiří *(k publiku)* Slitujou se, pane direktóre, já sem, Vašnosti, ouplnej sirotek, kamarád je
taky ouplnej sirotek a tady moje nebohá dcéra Zdeňka je taky ouplnej sirotek... Sou
tak měkkosrdcatej a vhoděj do klobouku nákej zanedbatelnej vobnos na rozvoj
umělecký tvorby! - Pámbu jim to vynahradí na dětech!

Jiří, Zdeňka, František Potom vzal barvy, namočil štětec,
vymaloval ji zelenej věnec
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine,
zelenej věnec za korunu.

Má drahá máti, mám-li mu dáti,
hubičku neb dvě, nebo s ním spáti.
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine,
nebo s ním spáti za korunu.

Mé drahé dítě, oklamal by tě.
Jen by si brnknul a pak by frnknul.
Ó já, ó jámine, ó já, ó jámine.
Jen by si brnknul za korunu.

*(odejdou kolem recepcce hotelu Modrá hvězda * na jeviště za předěl)*

recepce hotelu Modrá hvězda *****

(ředitel, recepční, Milada)

- ředitel ... prosím, pan komerční rada nám to už ráčil oznámit, pro Vás jsme připravili pokoj 336, pan otec má apartmá číslo hned naproti.
- Milada Dobře. Večerní tabule bude pro pětadvacet osob, na stole budou rudé a bílé růže, návrh menu mi přineste ke schválení!
- ředitel Prosím.
- Milada A připravte pokoj pro mého snoubence!
- ředitel Prosím.
- Milada Přijede s mým otcem ve tři hodiny. *(odchází)*
- ředitel Prosím. Všechno bude připraveno, prosím. *(k recepčnímu)* Zavolejte šéfa kuchyně, a ať je všechno bezvadně připravené! Nezapomeňte, že tatínek slečny Landové je naším hlavním akcionářem.
- recepční Prosím.
- Zuzanka *(vejdouc)* Kde je tady ředitel?
- recepční Kam račte?
- Zuzanka K řediteli..
- ředitel V jaké záležitosti?
- Zuzanka Ve velmi důležité záležitosti, drahý muži... Co tu okouníte?
- ředitel Já tady pracuji.
- Zuzanka Vy nepracujete, vy okouníte. Tím, že převezmu tento podnik, pane, není řečeno, že převezmu také personál.
- ředitel Jakže?
- Zuzanka Se svým dědictvím si snad můžu dělat co chci, to doufám uznáte. Myslím, že zde provedu velké personální změny. Teta Barbora byla jak vidno velmi shovívavá
- ředitel Teta Barbora?
- Zuzanka Teta Barbora
- ředitel Ehm... Když dovolíte, potřeboval bych si zatelefonovat.
- Zuzanka Prosím, ale vraťte se brzy!
- ředitel Prosím.
- Zuzanka *(rozhlíží se)* Podívejme se, jak byla teta Barbora čilá.
- recepční Jak prosím?
- Zuzanka Jak dlouho jste ve službách hotelu?
- recepční Sedmadvacet let.

Zuzanka To máte určitě chod hotelu v malíčku

recepční To víte, krásná slečno.

Zuzanka Vy jste sympatický. Jmenuji vás ředitelem. - Ne, počkejte, jmenuji vás generálním ředitelem!

ředitel *(telefonuje)* ...no dovolte, jak poznám, že je pomatená? Přijde děvče, má klobouk s husím brkem na hlavě a tvrdí, že hotel patřící mezinárodní společnosti zdědila po tetě Barboře.. No dovolte, to přece stačí, ne?... No, pošlete záchranku, dva silné muže, svěřací kazajku a pospěšte si, ano? Dobře. – Na co? Na co? – Aha, na shledanou!

Zuzanka Vyřízeno?

ředitel Ano, ano, hned tady budou.

Zuzanka Kdo?

ředitel S prádlem.

Zuzanka Dovolte, abych vám představila nového pana generálního ředitele. Co tomu říkáte?

ředitel No tedy...

Zuzanka Teta Barbora by s tím určitě souhlasila

ředitel Teď už mám toho ale dost! Co se to tady děje? Víte, kdo já jsem, slečno?

Zuzanka Nevím, a taky mě to nezajímá

recepční To je pan generální ředitel

Zuzanka Pan generální ředitel? Kdo je tady generální ředitel?!

(ředitel za jejími zády gestikuluje: Tiše!“ „Magor!“ „Souhlasit!“)

recepční Promiňte, jsem popleta, samozřejmě já.

ředitel Gratuluji vám pane generální řediteli! - Tak to já jsem zřejmě recepční, pokud tedy nejsem rovnou propuštěn.

Zuzanka Budu velkorysá, dám vám ještě šanci.

ředitel Děkuji! - Mohu odejít?

Zuzanka Ještě ne. Zaříd'te, prosím, aby se tady shromáždil personál hotelu. Chci se osobně s každým seznámit. A rychle, prosím! Žádné courání! Chci výkon!

recepční Já bych snad radši taky šel.

Zuzanka Ne, vy zůstaňte! A posad'te se, pane generální řediteli! - Jen si sedněte!

recepční Děkuji

Zuzanka A zapalte si! Zasloužíte si to.

recepční Tedy... když to musí být, tak velmi rád.

(přicházejí zřízenci blázince, jeden se cpe čabajskou klobásu)

ředitel Račte, prosím, personál je připraven.

Zuzanka Ale pánové, já budu přísná! - Co to je? - Jak to, že jíte?! Blok! Zapsat! A vůbec, ta livrej se mi nelíbí, tu musíme změnit. Je málo živá a špatně sedí. Zítra chci mít vzorky, pozítří to chci mít hotové.

zřízenec 1 Jeden vzoreček bysme tu, milostivá, měli.
zřízenec 2 Libo-li vyzkoušet?
Zuzanka Jé, to je od vás ale velmi pozorné, děkuji vám.
zřízenec 1 Půjde někdo s náma?
ředitel Pane recepční!
recepční Prosím.

H

(uvážou Zuzanku do svěrací kazajky, ústa zacpou klobásou a odvedou za doprovodu recepčního)

zřízenec 1 To nebude jen svěrací kazajka.
zřízenec 2 Že by psychoanalýza?
zřízenec 1 Že by sprcha.
zřízenec 2 Že by studená?
zřízenec 1 Ledová.

sál – později hotel Modrá hvězda * 4. okres

(vrací se trio, somrující text mezi slokami nechme na jejich improvizáčnch schopnostech)

Zdeňka, Jiří a František

V šrajtofli je jenom díra,
co budu jíst, nemám šajn,
pajšl mně souchotě šíraj
však zpívám: život je fajn!

Votevřte svý portmontašky,
anóbrž hynem hladem!
Vašnosti, sou k nám tý lásky
šoupnou nám aspoň pade!

V šrajtofli je jenom díra,
co budu jíst, nemám šajn,
pajšl mně souchotě šíraj
však zpívám: život je fajn!

Podotknouti by se měélo,
neplyne život lehce.
Já bych snad prodal i těélo,
dyž von ho nikdo nechce.

V šrajtofli je jenom díra,
co budu jíst, nemám šajn,
pajšl mně souchotě šíraj
však zpívám: život je fajn!

Naše tři přeluzný hlásky
zněj u vás pod pavlačí.
Sou k nám tý lásky, mý krásky,
příspějou - dvacka stačí.

*(v průběhu zpěvu prošli až do Hotelu Modrá hvězda *)*

František Kolik?

Jiří Čtrnáct korun dvacet.

Zdeňka No, to se dneska rozšoupnem!

Zdeňka, Jiří a František V šrajtofli je jenom díra,
co budu jíst, nemám šajn,
pajšl mně souchotě šíraj
však zpívám: život je fajn!

H

před recepci Modré hvězdy * přicházejí recepční a Zuzanka

recepční *(uchechtne se dobromyslně)* Stejně to je dobré!

Zuzanka *(se zplihlými vlasy)* Dobré?!

recepční Takový roztomilý omyl!

Zuzanka *(vrčí)* Roztomilý?!

recepční *(ukazuje v dopise)* Podívejte se, prosím! Co tady vidíte?

Zuzanka Římskou čtverku.

recepční Bravo! Jste nesmírně inteligentní! Jiný by možná řekl tři zápalky. A ta římská čtverka, kterou jste v tom dopise přehlédla, to je ten roztomilý omyl. Vy jste zdělila hotel Modrá hvězda. Ovšem nikoli ve druhém okrese, nýbrž ve čtvrtém. - Tenhle. *(zvoní na zvonek)*

František Co to bylo?

Zdeňka Policajt!

Jiří Bernák!!

František Exekutor!!! - A všechno nám zabaví!

Zdeňka Fend'ák? - Tak to se napakuje - když nic nemáme.

František Ale co když zabaví hotel a nás vyhodí?

Jiří Jen si člověk někde trochu zvykne, musí přijít komplikace! - Běž otevřít!

Zdeňka Proč já?

Jiří Protože seš nejkrásnější. - Omámíš fend'áka luzným zjevem.

Zdeňka Leda tak.

(František a Jiří zacouvají do kuchyně a šmírují dveřmi, Zdeňka jde „otevřít“)

Zdeňka Přejete si?

recepční Kdo je tam?

Zdeňka Luzný zjev.

recepční Nedělejte prosím hloupé vtipy. Otevřete, jsme tady v důležité záležitosti!

Zdeňka Vy jste fend'ák?

recepční Ne!

Zdeňka Přisaháte?
recepční Přisahám.
Zdeňka Tak to já teda otevřu.
Zuzanka *(loučí se s recepčním)* Tak vám děkuju! - Pane řediteli.
recepční Generální. *(odchází)*
Zdeňka *(otvírá)* Tady stejně není co zabavit.
Zuzanka *(při vstupu sebere ze dveří, podlahy či odkudkoli obálku s telegramem)* Dobrý den. Co tu děláte?
Zdeňka Kulíbám - my tu bydlíme
Zuzanka Tak mi, prosím, zavolejte pana ředitele.
Zdeňka To tady není.
Zuzanka Nějaký správce?
Zdeňka Tady není vůbec nikdo.
Zuzanka A kdo to táhle kouká?
Jiří Já jsem tady host, prosím.
Zuzanka A vy?
Jiří To jsou taky hosti. Když dovolíte, milostivá: Jiří Tůma, umělec, momentálně na volný noze...
František ...česky na dlažbě.
Jiří František Sojka, umělec. A moje céra Zděnka.
Zdeňka *(pukrle)* Sirotek.
Zuzanka A kde je personál?
Jiří Milostivá, tohle je takovej zvláštní hotel, kde nejni žádnéj personál, jenom hosti.
Zuzanka A komu platíte za bydlení?
Jiří No my teda tak ouplně neplatíme, že...
Zdeňka ...my bysme samozřejmě platili rádi,...
František ... a je nám nesmírně líto, ...
Jiří ...že vono jaksi není komu, že?
Zuzanka Tak to vás opravdu potěším.
František Opravdu?
Zuzanka Už máte komu. Mně.
Zdeňka Vy račte bejt...?
Zuzanka Zuzana Skalská.
všichni tři *(rezignované zděšení)* ...pozůstalá!!!
Zdeňka Vy si to tady jdete převzít?
Zuzanka Jistě. - Kolik máte platit?

Jiří No, za starý pani jsme platili pětku denně.
 Zuzanka Každý?
 Zdeňka Ne, dohromady! My totiž z úsporných důvodů bydlíme v podkrovním pokoji.
 František A spíme v jedný posteli.
 Zdeňka Fuj.
 František Už šest měsíců.
 Jiří Vole!
 Zuzanka Už šest měsíců? - Takže to mi dáte... osmnáct set korun.
 Jiří Jasně! - Totiž, milostivá, to my zaplatíme, žejo... Akorát to holt přišlo náh! náhle!
(Zuzanka otvírá a čte telegram)
 Zdeňka Mohli bychom ovšem přistoupit na splátky, které ovšem mohou být i dosti značné
 František První třeba hned!
 Jiří Čtrnáct dvacet.
 Zuzanka *(čte telegram)* "Rezervujte cele první patro. Přijedu v pátek po třetí hodině. Vladimír Rychta!"
 Pátek po třetí hodině - to je za chvíli!
 Zdeňka Přece nás nechcete vystěhovat?! - To nemyslíte vážně?
 Jiří Slitování se sirotkami, milostivá!
 Zuzanka Ale vůbec ne! Zůstaňte tady a dlužnou částku si můžete odpracovat!
 František Tak to jo, akorát budu muset naladit.
 Zuzanka O ladění nemějte obavy. Rejžák, smeták, kbelík, hadr tu někde určitě budou už naladěné! - Kde je pokoj mé tety?
 Jiří Pokoj číslo šest. Dozadu, voko! suchý palmy, tři schody doleva, tři schody doprava a tři a tři je šest.
(Zuzanka odchází)
 František Celý první patro?! - Kde budu spát?!
 Zuzanka *(nakoukne zpátky)* V podkrovním pokoji. *(a mizí)*
 Zdeňka *(zděšeně)* Tam není stře!ha.
 František *(zděšeně)* V jedné posteli.
 Jiří Hele, bez vobav! Až dneska po třetí hodině Vladimír Rychta zmerčí tu rychtu v prvním patře, bude zdrhat jak z cholerovýho baráku.
 František, Zdeňka, Jiří V šrajtofli je jenom díra,
 a co budu jíst, nemám šajn,
 pajšl mně souchotě šíraj
 však já zpívám: život je fajn!
 však zpívám: život je fajn!
 však zpívám: život je fajn...

před hotelem Modrá hvězda *

Landa s Vladimírem, každý s kufrem v ruce

Landa Kam to proboha jdeme, Vladimíre?!

Vladimír Do hotelu.

Landa Do jakého hotelu?

Vladimír Do hotelu Modrá hvězda.

Landa Tady?! Co tady budeme dělat?!

Vladimír Bydlet.

Landa Tady?!

Vladimír Přece jsem říkal, že chci mít svatbu v hotelu Modrá hvězda.

Landa Snad v našem hotelu Modrá hvězda, ne?

Vladimír Ne. V tomto hotelu Modrá hvězda. Zde před třiceti léty odehrávala se svatební noc mých rodičů a vzniklo tu šťastné manželství.

Landa Tak už zanech těch žertů a vrať se do vozu!

Vladimír To mě ani nenapadne, vraťte se do vozu sám, zajed'te pro Miládku a dovezte ji sem, milý tcháne.

Landa Neříkej mi, milý tcháne!

Vladimír Vždyť jste mne o to žádal.

Landa Ale to jsme se spolu nehádali.

Vladimír & Landa Celý den jen si zpívám
(naštvaně) celý den radost mám,
život miluju
a svět si maluju
jenom barvou růžovou.

(Landa odejde, Vladimír vstoupí, kufry ponechá u recepcce, přichází i Zuzanka)

Zuzanka Vítám vás!

Vladimír Dobrý den! Já jsem Rychta. - Dostali jste můj telegram?

Zuzanka Zajisté.

Vladimír Račte být ředitelka?

Zuzanka Majitelka, prosím.

Vladimír Děkuji. - Zavazadla jsou venku.

Zuzanka Zavazadla jsou venku!

(postupně vbíhají Jiří, Zdeňka, František)

Jiří Zavazadla jsou venku!

Zdeňka Zavazadla jsou venku!

František Zavazadla jsou venku... - Jo zavazadla?

Jiří Jsou venku.

Vladimír Ale to je velice milé, útulné, hlavně klidné. Tak večeri uděláme pro pětadvacet,...

Zuzanka Prosím?

Vladimír ...no počítejme nanejvýš se šestadvaceti hosty. Taková malá rodinná večere, nic velkého.

Zuzanka Ano, prosím. Nic velkého.

Vladimír Děkuji vám.

Zuzanka Prosím.

Vladimír Promiňte, neměli byste tu náhodou vaši starou knihu hostů?

Zuzanka Kde máte knihu hostů? Přineste starou knihu hostů.

Vladimír Rád bych se podíval, jestli tam najdu tatínka s maminkou. Bydlili tady čtrnáct dní. Měli sice lístky na loď na cestu do Itálie, ale celé líbánky strávili zde a nikdy na to nezapomněli.

Jiří Prosím, to je ta nejstarší, co máme.

Vladimír „...1900, 1908, 1910, císařský rada, papežský komoří, perský konzul s manželkami...“ tady: „Vladimír Rychta s chotí.“ Tak tady tedy vzniklo šťastné manželství mých rodičů a doufám, že i v mém případě se to bude opakovat. *(koukne na hodinky)* Mohu, prosím, použít váš telefonní aparát?

Zuzanka Zajisté.
(Vladimír zvedá sluchátko)

Jiří Akorát se nejspíš nedovolaj. Telefon vodpojili už na loňskýho Václava. Ale jestli potřebujou, dojdou jim zatelefonoivat do budky.

Vladimír Ne, děkuji, to si mohu vyřídit pouze sám - kde to je?

Jiří Asgerechnet před hotelem. *(s hraběcím gestem)* Tady maj korunu.

Vladimír Děkuji. *(vychází z hotelu k budce)*

Jiří Jako by se stalo.

Zuzanka On chce večeri pro pětadvacet osob! *(odejde)*

Jiří No, pozdravpámbu!

Vladimír v telefonní budce, recepční, pak Milada u telefonu v hotelu Modrá hvězda*****

Vladimír Slečnu Landovou, prosím

recepční Prosím. *(předá sluchátko)*

Milada Tady Landová.

Vladimír Tady Vladimír!

(telefonní dvojzpěv)

Vladimír Hm, hm, ach ty jsi úžasná.
& hm, hm, to dávno vím,
Milada hm, hm, to přec je řeč jasná,
 hm, hm, víc nepovím.

Já nejsem schopen říci slovo jediné,
když tebe vidím, tu je rázem srdce mé ztracené.
Hm, hm, ach ty jsi úžasná,
hm, hm, já rád tě mám.

Mám ve slovníku na tisíce výrazů,
když říct ti smím své vyznání.
Znám mnoho krásných příměrů a obrazů,
však oněmím, když zřím tě znenadání.

Hm, hm, ach ty jsi úžasná.
hm, hm, to dávno vím,
hm, hm, to přec je řeč jasná,
hm, hm, víc nepovím.

Vladimír Tak co je s vámi, Miládko?

Milada Tak poslouchej! Já do žádné staré barabizny nepojedu! Na sedmou je objednaná
večeře pro pětadvacet lidí, a večeret se bude tady!

Vladimír A já čekám tady. A je mi zima.

Milada Mně je zase horko! Všichni hosté tu už jsou, je to tady jako o funuse a ne jako před
zásnubami. Vladimíre, měj přece rozum!

Vladimír Jestli okamžitě nepřijedeš, tak budu večeret sám.

Milada Jestli okamžitě nepřijedeš ty, tak je po svatbě!

Vladimír Miládko, ty mně nechceš rozumět.

Milada Za těchto okolností ne!

Vladimír Fajn. - Sbohem! - A dobrou chuť!

Vladimír & Milada Já nejsem schopen říci slovo jediné,
(naštvaný zpěv) když tebe vidím, tu je rázem srdce mé ztracené.
 Hm, hm, ach ty jsi úžasná,
 hm, hm, já mám tě rád.
 Já nejsem schopen říci slovo jediné,
 když tebe vidím, tu je rázem srdce mé ztracené.
 Hm, hm, ach ty jsi úžasná,
 hm, hm, já mám tě rád. Hm, hm.

hotel Modrá hvězda* 4. okres

(mezitím v sálku František a Jiří provizorně připravili tabuli, Zdeňka vaří v kuchyni)

František Teda jestli nebude nikdo tlustej, tak se jich sem těch pětadvacet fakt vejde.

Jiří Esliapa to nebude tím, že jsme ten stůl fajnově nastavili.

František Není to tady trochu nízký?

Jiří Tak to holt nák šikovně vypodložíme, no.

Zdeňka *(z kuchyně)* Já mám uvařeno! A pánové; vyšlo mi to! Akorát pětadvacet porcí

Jiří Jakejch pětadvacet porcí?! - To máme my chcípnout hlasy?!

František To je fakt!

Jiří Se bude holt muset z každý porce ubrat.

Zuzanka *(vejduc)* Co se musí ubrat?

Jiří Ale nic, šéfová! Se budem ubírat do kuchyně.
(Jiří a František odcházejí do kuchyně ubírat z porcí)

Vladimír *(vejda)* Hosté nepřijdou.

Zuzanka Ale co budeme dělat s tou večeří?

Vladimír Promiňte, já samozřejmě všechno hradím!

Zuzanka Ale já se tak těšila..

Vladimír Já také. - Smím vás poprosit, abyste se mnou povečeřela?

Zuzanka Já?

Vladimír Já nemohu jíst sám. - Lékař mi nařídil, že nesmím jíst sám. - Já mám nařízeno, že smím jíst pouze....

Zuzanka ...s děvčetem?

Vladimír S krásným děvčetem.

Zuzanka Ale já přece nejsem krásná...

Vladimír Ale jste...

Zuzanka Ale já nejsem!

Vladimír Ale jste!

Zuzanka Ale já... se musím aspoň trochu upravit..

Vladimír Prosím, i já.

Zuzanka Personál!

Jiří *(vejda)* Šéfová?

Zuzanka Můžete nosit na stůl!

Jiří Už? Dyk tu eště nejsou hosti!

Vladimír Nevadí, budu večeřet jenom s dámou. Večeře bude pouze pro dva. *(odchází)*

Jiří Prosím. - Slečno, pán bude večeřet pouze s dámou.

Zuzanka Já vím. Tou dámou jsem já! *(odchází)*

Jiří Personál, můžete nosit na stůl!
(František a Zdeňka vcházejí s talíři v rukou, Jiří užírá z talířů)

- Jiří Nastává sladkej čas obžerství!
- Zdeňka Fando, proboha, seber mu to! Já už menší porce udělat nemůžu!
- Jiří *(s plnou pusou)* Klid!- Hosti nejsou!
- Zdeňka Ale přijdou.
- Jiří Nepřijdou. Už sou tady.
- František No vidíš!
- Jiří A jsou akorát dva.
(chvilka strnutí)
- Zdeňka Tak do toho!! *(a začnou se cpát)*
- Zdeňka *(s plnou pusou)* Teda pánové, já se snad ani nesmím vdát! Já jsem tak skvělá kuchařka, že bych musel furt vařit.
- František *(s plnou pusou)* To já se taky nikdy ženit nebudu. - Leda se Zuzankou!
- Jiří *(s plnou pusou)* Ta by tě nechtěla.
- František *(s plnou pusou)* Hele, to nemůžeš vědět?
- Jiří *(s plnou pusou)* Můžu. Vona je moc ofrněná!
- František *(s plnou pusou)* Fakt?
- Jiří Jasně. Dyk nezabrala ani na mě.
- (František, Zdeňka a Jiří připraví stůl pro dva a zmizí do kuchyně, Zuzanka a Vladimír stolují)*

Pěvecký part Člověk má na světě svoje sklony podle hvězd,
zrozená jsem v létě, psáno v horoskopu jest.

Jsem dívka k rytmu zrozená,
i v noci se mi o něm zdá,
(trojzpěv) ze spánku často zamumlám:
tádl lidy tadydy tadou.
Jsem dívka k rytmu zrozená,
to řekne každý, kdo mne zná
a já si ráda zazpívám:
tádl lidy tadydy tadou.
O rytmu zdá se mi ve snách
až strach z toho mám,
k lidem mluvím jen v synkopách,
o smích málo dbám.
Jsem dívka rytmem posedlá,
to jistě nemoc bude zlá,
já lékaře však nehledám
tádl lidy tadydy tadou.

Říkají mi známí, že jsem dívka bláznivá,
hudba mne omámí, to se divné snad jim zdá.

Zdeňka Jsem dívka k rytmu zrozená...

(Mezitím Jiří coby číšník přinese gramofon, natočí a s koncem písně spustí, zazní gramofonově poškrábaná verze „Slunečnice“, Vladimír a Zuzanka dojíždají)

- Vladimír Příjemná hudba...
- Zuzanka Stará..
- Vladimír Snad proto. Možná, že tuto desku si hráli moji rodiče. - Prosím!
- Zuzanka Děkuji, já nekouřím.
- Vladimír No to je u dámy dneska zvláštnost.
- Zuzanka Ale já nejsem dáma. Já jsem děvče!
- Vladimír Ale jaké děvče!
- (vkoukne Jiří)*
- Vladimír Prosím?
- Jiří Budete si přát černou kávu?
- Vladimír Černou kávu s koňakem.
- Jiří Dvakrát?
- Zuzanka Ne, jen jednou.
- Jiří Prosim, vašnosti. *(vrací se do kuchyně)*
- Vladimír Víte, co je zvláštní?
- Vladimír Že jsme se včera neznali a teď tu tak sedíme vedle sebe.
- Zuzanka Ano.
- (Zdeňka zalévá kafe a bryndne do ní z flašky)*
- Jiří *(ještě přilévá z flašky do kafe)* Neškodli na kunčastovi, škudlíš na svym dýšku!
- Vladimír Taková zvláštní náhoda, že?
- Zuzanka Ano.
- Vladimír Prosím vás, řekněte mi taky něco hezkého!
- Zuzanka Ano.
- Vladimír Zuzanko, umíte říct také něco jiného než ano?
- Zuzanka Ano.
- Jiří *(servíruje kávu)* Jeden lógr se šutrem, vašnosti. *(a mizí zpět)*
- Zuzanka Ano.
- Vladimír Smím prosit.
- Zuzanka Ano.
- (jdou tančit, v kuchyni Jiří popadne láhev)*
- Zdeňka Co to děláš?
- Jiří Koštuju. *(zavdá si z láhve)* Fujtajbl! *(najde opravdový koňak a vyřítí se do salonku)*
- František Co je?

- Zdeňka *(rozhlédne, čuchne k láhvi)* Ocet.
(Jiří se vplíží do salonku a pokouší se uzmout kafe)
- Vladimír *(přeruší tanec)* Nechte tady tu kávu!
- Jiří Já jen aby že nepřekážela.
- Vladimír Co by překážela? Ještě jsem se ani nenapil..
- Jiří To je dobře.
- Vladimír Prosím?
- Jiří Nechtěj rači šláftruňk? Vono není dvakrát zdravý pít hned po gáblu kafe.
- Vladimír Myslíte?
- Jiří Myslim.
- Vladimír Tak nemyslete a nerušte! Kdybychom něco potřebovali, tak zazvoníme.
- Jiří Jak myslej, vašnosti! *(odchod)*
- Vladimír Vy opravdu nebudete kávu?
- Zuzanka Ne, děkuji. Já bych po ní nespala. Mám strach, že je moc silná
- Vladimír Mně to nevadí, to jde o zvyk.
- Jiří *(vtírá se Jiří s lahví koňaku)* Nezvonil někdo?
- Vladimír Nezvonil.
- Jiří Dovopravdy ne? A já měl ouplný vnuknutí, jakoby zvonili a vobjednali si spravováka.
- Vladimír Kdybyste měl správné vnuknutí, tak byste nechal chladit šampaňské..
- Jiří Stejnak tu rači ten koňak pro sichr nechám. *(odejde)*
- Vladimír *(za ním)* Káva bystří smysly a vzpružuje srdce. *(napije se, ztuhne)*
- Zuzanka Silná, co?
- Vladimír Strašně! *(zvoní)*
- Jiří *(vejda)* Vašnosti?
- Vladimír Tu kávu jste dělal vy?
- Jiří *(se sebezapřením)* Jo.
- Vladimír Napijte se!
- Jiří Musim?
(Vladimír kývne)
- Jiří *(kopne to do sebe statečně na ex)* Přejou si vašnosti eště něco?
- Vladimír Ne, ne, to stačí, já chtěl jenom vidět, jaký uděláte obličej.
(Jiří odejde do kuchyně, reakce na ocet až tam)
- Vladimír Představte si, že před třiceti léty tady takto seděli mí rodiče
- Zuzanka Jak?

Vladimír Takhle

Zuzanka Prosím vás, nenalil byste mi ještě trochu vína? Děkuji. - A to je dobré!

Vladimír Poslyšte, Zuzanko!

Zuzanka Zuzanko... to je hezké, řekněte to ještě jednou

Vladimír Zuzanko, chcete ještě trošičku?

Zuzanka Tak ještě trošičku!

Vladimír Poslyšte, Zuzanko, jakou vy máte vlastně představu o mužích?

Zuzanka Žádnou.

Vladimír A měla jste už někoho ráda?

Zuzanka Ráda? - Ne.

Vladimír Mohla byste mít ráda třeba mě?

Zuzanka Mohla.

Vladimír A co kdybych si vás, Zuzanko, chtěl vzít?

Zuzanka Jéje, co byste se mnou dělal, vždyť já nic nemám.

Vladimír Ale to není pravda. Máte hezký úsměv - a krásná ústa...

Zuzanka Já mám jenom jednu rozpadlou barabiznu.

Vladimír Ale to je přece roztomilý hotel. Teď teprve chápu, proč se mým rodičům odtud nechtělo. Mně se tu taky líbí.

Zuzanka Tak tu zůstaňte!

Vladimír Ale to nejde! To bych musel mít nějakou nevěstu - však víte, že nemohu být sám, že mi to doktor zakázal

Zuzanka *(vstává a kouká přes sklenici)* Jé, vy jste daleko!

Vladimír Zuzanko, vy jste tak milá...

Zuzanka Prosím

Vladimír Vy jste tak milá, Zuzanko

Zuzanka Řekněte mi to ještě jednou!

Vladimír Zuzanko, vy jste strašně milá. - Já vás mám rád!

Zuzanka To je hezké.

Vladimír Já vám povím, jak to tenkrát bylo. Tatínek mi všechno vyprávěl. Nejdříve vzal maminku za ruku - dovolíte - potom ji položil ruku kolem pasu.

Zuzanka Ne, prosím, já musím jít spát.

Vladimír Zuzanko, počkejte prosím vás, jenom to dopovídám. Je to nesmírně zajímavé a důležité. - To vzal maminku kolem pasu...

Zuzanka Ne, ne, tehdy ještě nebyli muži tak odvážní a smělí.

Vladimír Ale ne můj tatínek. To byl nejsmělejší muž počátku století. A jak to bylo dál? - Aha, už vím. Potom ji uchopil takhle, podíval se na ni, pohladil ji a najednou vám ji... *(políbí ji)*

Zuzanka Co jste to udělal?
 Vladimír Já ne! - To tatínek
 Zuzanka Ale to se přece nesluší líbat cizí svobodnou dívku.
 Vladimír Ale vy přece nejste cizí.
 Zuzanka Jak to?
 Vladimír Protože vás mám rád.
 Zuzanka A jsem svobodná!
 Vladimír Právě proto vás chci za ženu.
 Zuzanka Jejda! To byste si dal! To byste akorát předčasně zešedivěl..
 Vladimír Zuzanko, s nikým na světě tak rád nezešedivím jako s vámi! Zuzanko, vy nesmíte zešedivět beze mne! Dovolte mi to, podívejte se mi do očí, hezky se na mne podívejte a řekněte: Co je moje, je tvoje!
 Zuzanka Co je moje, to je tvoje... - Já už musím jít, nebo provedu velikou hloupost.
 Vladimír Jakou?
 Zuzanka Já myslím, že budu plakat.
 Vladimír Vy jste nešťastná?
 Zuzanka Když je děvče nešťastné, pláče, když je šťastné, pláče ještě víc. A mně se chce brečet hrozně!
(splynou v objetí - Jiří, Zdeňka a František nakouknou)
 Jiří No pic kozu do vazu!

Finále:

*Pěvecký part
 (nejspíš Všichni)*

Celý den jen si zpívám
 celý den náladu mám.
 Život miluju, svět si maluju
 jenom barvou růžovou
 Jeden den vtipem hýřím,
 druhý den smutek mám,
 bolest potlačím, já už nekončím
 i když se to někdy zdá.
 Já se k smutku nedám zlákat,
 smích jen proudí do mých žil,
 kdybych měl hned nad vším plakat,
 v slzách bych se utopil.

Proto jen stále zpívám,
 celý den náladu mám,
 je mi k úsměvu, je mi do zpěvu,
 že mám život hrozně rád.

pauza

II. jednání

forbína

František, Jiří, Zdeňka

Když jsem táh od Rozvařilů,
domů ke Karlínu,
domů ke Karlínu,
a domů ke Karlínu,
na Těšnově zhlíd jsem vílu,
a ta měla pimpimfára
holadryjó
bumcajcára
a ta měla prdelinku jako mandolínu,
jako mandolínu,
ric pic bum.

Když jsem měl takovou kliku,
sotva jsem ji vočih,
sotva jsem ji vočih
tak sotva jsem ji vočih,
šmejk jsem se na vobrtlíku
za sebou mě pimpimfára
holadryjó
bumcajcára
za sebou mě začla táhnout jak za špagát v očích,
jak za špagát v očích,
ric pic bum.

Když ty náramný půlky zříš
jak choděj pěkně spolu,
když jedna stoupá k nebi blíž,
tak druhá k peklu dolu,
když jedna vzad, hned druhá vpřed,
tak furt se rozjíždí
stovku bys dal za pohled
na tohle ohýždí.

Poříčí, Příkopy, Můstek,
a Národní třída,
a Národní třída,
a furt Národní třída,
to byl jenom první úsek
a já si tu pimpimfára
holadryjó
bumcajcára
a já si tu prdelinku furt pečlivě hlídal,
furt pečlivě hlídal,
ric pic bum.

Zmizla mně však Na Perštejně,
 jak vokurka v láku,
 jak vokurka v láku
 a jak vokurka v láku,
 a já skončil zase stejně,
 a proto jsem pimpimfára
 holadryjó
 bumcajcára
 a tak jsem holt, pane soudce, skončil na Bart'áku,
 skončil na Bart'áku,
 ric pic bum.

Když ty náramný půlky zříš
 jak choděj pěkně spolu,
 když jedna stoupá k nebi blíž,
 tak druhá k peklu dolu,
 když jedna vzad, hned druhá vpřed,
 tak furt se rozjíždí
 stovku bys dal za pohled
 na tohle ohýždí.

(A musej zpívat skvěle, aby měli aplaus a stihli se během něj a následující přede hry přesunout do hotelu)

hotel Modrá hvězda*

(předěl zatažen, František, Zdeňka a Jiří zkoušejí nový song)

Jiří	Jedna věc v lásce se mi nikdy nelíbí,
&	že když můj milý mne políbí,
Zdeňka	že se nezastaví hodiny.
&	A snad mi mnohá jiná dívka zazlívá,
František	že jsem na něj tolik žárlivá, on je pro mne v světě jediný.

Všichni	Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem, tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou...
---------	---

Zuzanka	Dobré jitro!
---------	--------------

Zdeňka	Dobré jitro!
--------	--------------

Zuzanka	Co to zpíváte?
---------	----------------

Jiří	<i>(pyšně)</i> To sme složili!
------	--------------------------------

Zdeňka	Na dnešní karneval umělců.
--------	----------------------------

Zuzanka	To je hezké! Můžu? <i>(a přidá se)</i>
---------	--

	<i>(Jiří jí podá text)</i>
--	----------------------------

Jiří	Jistěěě!
------	----------

Zuzanka Jen ten můj milý, ten je ze všech nejlepší,
 něžný, veselý a nejhezčí,
 my se jen své lásky najíme.
 A šla bych za ním třeba rovnou do pekla,
 v žáru lásky bych se upekla,
 snad se oba láskou zblázníme.

Všichni Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
 tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou.

Zuzanka Poslyšte, ale jako bych to už někde slyšela.

Vladimír *(vchází)* Můžete mi prosím podat na poštovním úřadě tento telegram?

Jiří Jak ráčej, vašnosti!

Vladimír Děkuji! *(odejde)*

Zuzanka *(s pohledem za ním)* Já už vím! - To je přece ta stará písnička z našeho gramofonu.

Jiří Že by?.

František Možná maličko!

Zuzanka Ale to se přece nesmí!

Jiří Ale to je mezi muzikantama normální. *(a s drzou samozřejmostí si rozbaluje telegram od Vladimíra a čučí do něj, posléze ztuhne)*

Zdeňka A bude to pecka!

Zuzanka *(stydlivě)* To já bych taky měla jednu to - pecku..

František Jakou?

Zuzanka Hádejte!

Zdeňka Jak to můžem vědět?

František My se poddáme.

Zuzanka Budu se vdávat!

Všichni *(překvapeně)* Ne?!

František Smíme vědět, kdo je ten šťastlivec?

Zuzanka Ano. Pan Rychta

Jiří *(stále strnule kouká do telegramu)* Tak tohle je teda fakt pecka!

František Je ti něco?

Zuzanka Ukažte! *(vezme mu telegram, přečte, ztuhne taky a po tváři jí skane obrovská slza viditelná až na třetí galerii)*

Zdeňka *(vezme telegram a čte)* „Dostal jsem rozum - stop - nikam nejezdete - stop - zadna svatba nebude - stop.“ ... Hajzl! ... Možná je to lepší, že jste se to dozvěděla takhle, že si vás nemůže vzít.

Zuzanka Proč by si mě nemohl vzít?

Jiří Von je holt prachatej a vy ne. - To se zlomit nedá.

- Zuzanka Ani láskou?
(*všichni tři zavrtí hlavou*)
- Zuzanka I kdybych se o to pokusila?
(*všichni tři zavrtí hlavou*)
- Zdeňka Nepokoušejte se, buďte hrdá!
- Zuzanka Já jsem hrdá.
- Jiří Šéfová, ale my jsme s váma.
- Zdeňka Mám ho poslat?
- Zuzanka Pošlete!
(*Zdeňka odchází ven, z pokoje přichází Vladimír*)
- Vladimír Dobré jitro!
- Jiří Dobrýtro.
- Zuzanka Dobrý den.
- Vladimír Musím s vámi mluvit!
- Zuzanka Prosím.
- Vladimír Ale já s vámi musím mluvit o samotě!
- Zuzanka Moji přátelé tu zůstanou.
- Vladimír To, co vám chci říci, je jenom pro vás!
(*blokuje mu přístup*)
- Jiří Slečna je pod naším dohledem. (*a vytlačují Vladimíra pryč*)
- Vladimír Zuzanko! - No dovolte! No prosím, já si to vyřídím jinak! (*ale už je fuč*)
(*Zuzanka usilovně štká*)
- Jiří Šéfová, snad byste neplakala! No tak nebečte, Zuzanko!
- František Nebud'te smutná, ten mamlas si od vás nezaslouží ani slzu!
(*začne hrát Slunečnici*)
- Zuzanka Máte pravdu! Vždyť já taky vůbec nepláču, já jsem veselá a půjdu s vámi dneska na karneval, a budu veselá, jak jsem ještě nikdy nebyla, to uvidíte, jak já budu veselá a půjdu za masku a ta maska bude taky veselá! Určitě... strašně veselá...
- Zuzanka (*smutně zpívá*) Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou.
A jako karavany pouští jdou, jdou za tichou oázou,
v které klid svůj naleznou, jdu já stále za tebou.
Bez ledovců Jižní pól, Florencie bez nebe,
bez Vesuvu Neapol, to bych byla bez tebe.
A jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou.

(*melodii převezme orchestr a hraje ji i přes následující výstup*)

recepce hotelu Modrá hvězda*****

(Miládka, strýček)

- strýček (čte z telegramu) „Dostal jsem rozum - stop - nikam nejezdete - stop - zadna svatba nebude - stop.“ Miládko, to se přece musí nějak vysvětlit! Mohli bychom mu aspoň zatelefonovat, co si vlastně myslí.
- Milada Mně je úplně jedno, co si myslí. Každý jiný člověk mě zajímá víc než on. - Ty víš, strýčku, že jsem si Vladimíra stejně měla brát hlavně proto, že to bylo přání našich rodičů. Prosím tě, strýčku, hlavně nic nepodnikej!
- strýček Znáš ale tetu Olgu, praratu Vilemínu a prapraratu Albertu. Ty, když dostaly ten Vladimírův telegram, donutily mě, abych to jel urovnat.
- Milada Tak tos‘ jezdil úplně zbytečně. Vladimír je umíněný, ale já jako žena ještě umíněnější. Jsme oba umínění, myslíš, že by to vedlo ke šťastnému manželství?
- strýček Já vím. Ale když to neurovnám, nesmím domů.
- Milada Tak tady zůstaň.
- strýček Co bych tu dělal?
- Milada Víš co? Dnes večer je tady v hotelu karneval umělců. Půjdeme tam spolu! Já chci být dneska hodně veselá! - A vezmu si prvního trochu milého člověka, na kterého narazím!

(odkryje se předěl)

karneval umělců v hotelu Modrá hvězda*****

(Zuzanka, Jiří a Zdeňka u jednoho stolu, osamocení strýček popijí u druhého, všichni v maskách, případně libovolný počet dalších masek - servírka bez masky. Zuzanka zjevně poněkud zapíjela žal.)

Pěvecký part

Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou.
A jako karavany pouští jdou, jdou za tichou oázou,
v které klid svůj naleznou, jdu já stále za tebou.
Bez ledovců Jižní pól, Florencie bez nebe,
bez Vesuvu Neapol, to bych byla bez tebe.
A jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou.

...

(a píseň pokračuje podle potřeby v podání kohokoli)

servírka Ještě jednu, prosím?

Jiří *(kradmo přepočítává drobné)* Ne, teď ne. Jak to tak vypadá, možná se už ani nezdržíme. Počkejte chvíli, my vám řeknem. Tedy za chvíli. Jak se bavíte, Zuzanko?

Zuzanka Ohromně...

(přicházejí František a Milada - zřejmě někde tančili, Milada má stejnou masku jako Zuzanka)

Zdeňka No ne! - Koukejte na donchuána!

Milada *(přicházejí s Františkem ke strýčkovi)* Ta dívka, co je s vámi, vám také pomáhala s písničkou?

František Ne, kdeže! Víte, ona je sirotek a máme ji na opatrování. Nemohli jsme ji nechat doma samotnou.

Milada Strýčku, to je pan Sojka.

strýček Rád vás poznávám. Je libo si k nám přisednout?

František Děkuji, ale já tam mám kamarády.

strýček Ale to si přisedněte všichni a buďte mi milými hosty!

František Já nevím...

Jiří Ale ano! Moc rádi, to bude velmi roztomilé!

strýček Znamenité, prosím.

(orchestr hraje "Sám já chodívám rád" – zde k tanci, v druhém hotelu co doprovod Vladimírovi)

hotel Modrá hvězda*

(v recepci smutný Vladimír)

Vladimír Dnes nemohu chtít, co chtěl bych snad mít,
to, co je mou dávnou touhou.
Když odolám bouřím, já v klidu jen kouřím,
chvíli nemívám už dlouhou.

Sám já chodívám rád, jen sám.
Mám svou samotu rád, jsem sám.
Sám se vždy usmívám,
sám jen sobě zpívám,
moje snění nic nezmění vím.
Sám tím nejvíc získám,
svému stínu pískám,
písničku tu,
kterou znám jen já sám. *(Pískání)*

(před hotel se dopotácí pan Ferenc a opře se o zvonek)

Vladimír Zuzanko....co se děje? *(nasadí si portýrskou čepici a otvírá)* Proč tu zvoníte?

Pan Ferenc Apríl!

Vladimír Apríl?! - Dnes je masopustní úterý, vy šašku!

Pan Ferenc Tak promiňte, já už to napřesrok neudělám.

(Vladimír zavírá, leč pan Ferenc se hned vrací a zvoní, Vladimír otvírá)

Apríl! Měl bych malou otázku: jdu tady dobře po zemi?

Vladimír Dobře ne, ale jdete!
Pan Ferenc Děkuji.
(Vladimír zavírá, leč pan Ferenc se hned vrací a zvoní, Vladimír otvírá)
Pan Ferenc Apríl! - Je středa, noc a je tady průvan. - Já spěchám na vlak.
Vladimír Tak se nezdržujte!
Pan Ferenc Já moc spěchám, protože dneska jede dřív. On dřív jezdil pozdějc, a pozdějc zase bude jezdit dřív. H
Vladimír Skutečně?
Pan Ferenc Já to mám tak zařízeno.
Vladimír Z vás budou mít na nádraží radost.
Pan Ferenc Apríl!!!

Vladimír Jsem teď samotář a rád čtu jen snář
jen sny své si vykládávám.
Žít začínám z jitra, neznám slovo "zítra",
přednost samotě jen dávám:

Vladimír (+ Ferenc?) Sám já chodívám rád, jen sám.
Mám svou samotu rád, jsem sám.
Sám se vždy usmívám,
sám jen sobě zpívám,
moje snění nic nezmění vím.
Sám tím nejvíc získám,
svému stínu pískám,
písničku tu,
kterou znám jen já sám. *(Pískání)*

Vladimír ...Zuzanko... *(usíná na recepci)*

karneval umělců v hotelu Modrá hvězda*****

(v průběhu předchozího výstupu se na karnevalu oddávají tanci Milada s Františkem, Zuzanka se strýčkem, Jiří se Zdeňkou spíše konzumaci. Orchestr dohrává, tančící se vracejí ku stolům)

Zuzanka *(už připita)* Mně se už točí hlava!
strýček Z čeho?
Zuzanka Ze všeho. A hlavně z toho, že jsem tak strašně nešťastná!
strýček Mohu vám nějak pomoci?
Zuzanka Můžete. Když mi půjčíte revolver.
strýček Ale to nepůjde! Za prvé vy nemáte zbrojní pas a za druhé já nemám revolver.
Zuzanka Tak se budu muset otrávit. Čímkoliv.
strýček Čímkoliv? - To je nejlepší dobrým pitím

Zuzanka Myslíte?
 strýček No ovšem. Dvě skleničky šampaňského
 Zuzanka Domů!
 strýček Kam?
 Zuzanka Hotel Modrá hvězda, prosím.
 strýček Ještěže tak.
(strýček gentlemansky odvede Zuzanku k recepci)
 servírka Ještě jednu, pánové?
 Jiří *(s velkopanským gestem)* Později, obsluho!
 Zdeňka My radši počkáme, až přijde strýček.
 servírka Prosím?
 František *(s pohledem za Zuzankou a strýčkem)* Podívejte se, to je zvláštní...
 Milada Co?
 František Ti dva. Co si tak asi povídají?
 Milada Co si tak milenci asi povídají?
 František Co si na očích vidí.
 Milada A co vidíte v mých očích?
 František Všechno
 Milada Co všechno?

(dvojzpěv)

František Rád se přiznávám, jednu slabost mám,
 a přec tím nehřeším,
 světa kraj bych šel, abych uviděl,
 čím srdce potěším.

Když u některé z žen zřím oči tmavohnědé,
 tu se mi nepovede abych šel spát,
 a v touze bláhové tmou bloudím po ulicích,
 a srdce při polibcích z lásky chci dát.

Milada & František Pak nechám si zahrát písničku svou,
 o štěstí, o lásce, o očích dvou.
 To ale musí být jen oči tmavohnědé,
 ty nikdo nedovede víc míti rád.

František Odjakživa snad, mám ty oči rád,
 jen o nich stále sním,
 když jim pusu dám, sladký pocit mám,
 že voní cukrovím.

Všichni Když u některé z žen zřím oči tmavohnědé,
 tu se mi nepovede abych šel spát,
 a v touze bláhové tmou bloudím po ulicích,
 a srdce při polibcích z lásky chci dát.
 Pak nechám si zahrát písničku svou,
 o štěstí, o lásce, o očích dvou.
 To ale musí být jen oči tmavohnědé,
 ty nikdo nedovede víc míti rád.

recepce hotelu Modrá hvězda*****

recepční Prosím.
 Zuzanka Ruku líbám!
 strýček Mně číslo 523 a slečně - jaké máte číslo pokoje?
 Zuzanka *(v posledním vzepětí duševních sil)* Dozadu, kolem palmy, tři schody doleva, tři
 schody doprava a tři a tři je šest.
 strýček Tři sta třicet šest.
 recepční Prosím!
 strýček Doprovodíte prosím slečnu do jejího pokoje.
 recepční Zajisté, prosím.
 strýček Dobrou noc.
 recepční Slečna Landová dovolí?
 Zuzanka To už mám vstávat?
 recepční Dáma půjde spinkat.
 Zuzanka To už jsme tady?
 recepční Ano, už jsme tady.
 Zuzanka Jé, tak to půjde dáma spinkat
 recepční Prosím.
 strýček Ruku líbám! Dobrou noc!
 Zuzanka Ruku líbám.
 (recepční odvádí Zuzanku, strýček to zvládne sám)

konec karnevalu umělců v hotelu Modrá hvězda*****

(František a Milada ještě dotancují, u stolu František, Zdeňka a servírka)

Jiří A je po ftákách, mecenáš je v čudu!
 Zdeňka Co teď?
 Jiří Nenápadně zdrháme.

Jiří

Já tíhal bejt klabatý modrojaký čávě,
měl na plínkách záplaty, tak čural radši v trávě.
Jako hrabičky
já vzpínal ručičky
vyhublý svý maličký a stěžoval si mámě:

Zdá se ti taky, že dešťový mraky
jen tak si najednou začly lejt?
To ne, to jen svatý jsou ze mě dojatý
a pláčou, že sem tak ubohej.

Snad se ti jeví, že venku snad sněží,
i to je mejlka veliká.
To není sníh žádněj, jen můj anděl strážnej
starostma nade mnou pelichá.

A když sem pak povyrost, a byl křapík ladnej
jamborek já furt měl dost, majlant ale žádněj.
Dluhů jako much,
a v šrajtofli jen puch
a sám si šeptal pod lajntuch v mej posteli chladnej:

Zdá se mi taky, že dešťový mraky
jen tak si najednou začly lejt?
To ne, to jen svatý jsou ze mě dojatý
a pláčou, že sem tak ubohej.

Když se mi jeví, že venku snad sněží,
i to je mejlka veliká.
To není sníh žádněj, jen můj anděl strážnej
starostma nade mnou pelichá.

Dneska vlastním jenom pleš, dluhy, vtek a břicho.
Stejně ale, dříve než spustíte svůj chichot,
že mám holt ten vztek,
tak rád bych něco řek
a pak už padnu na zadek, a zůstanu ticho:

Zdá se vám taky, že dešťový mraky
jen tak si najednou začly lejt?
To ne, to jen svatý jsou ze mě dojatý
a pláčou, že sem tak ubohej.

Když se vám jeví, že venku snad sněží,
i to je mejlka veliká.
To není sníh žádněj, jen můj anděl strážnej
starostma nade mnou pelichá.

servírka

Přejete si platit, prosím?

Jiří

Ne, ne. - My se jenom tak procházíme.

servírka Pardon! Smím se zeptat, kdo zaplatí útratu? Totiž ten starší pán už odešel.

Zdeňka Odešel? - No jistěže odešel. To my už taky víme.

servírka A kdo zaplatí účet?

Jiří Přece... tamhle ti dva, co sem právě jdou: František, náš František
(*Jiří mává na Františka, František zamává zpět*)

servírka Děkuji.

Zdeňka Na shledanou! (*Jiří a Zdeňka nenápadně zdrhnou*)

servírka Ještě nějaké přání, prosím?

Milada Ne, my už půjdeme.

servírka Prosím, připravím vám účet.

Milada Ale to přece zaplatí strýček

servírka Snad ne ten starší pán, co odešel už dříve s dámou.

Milada S dámou?

servírka V tom případě zřejmě zaplatíte vy.

Milada No ovšem, peníze s sebou sice nemívám, ale snad vám stačí tohle. (*odepíná hodinky a šperky*)

servírka Dáma promine, ale dávám přednost hotovosti. Na karnevale umělců výhradně hotovosti.

Milada Podívejte se! Jsem Milada Landová. Bydlím tady, v hotelu Modrá hvězda, můj otec je jeho akcionářem, tak mi to prostě připište na účet!

servírka Moment, prosím neodcházejte! (*jde k recepci a rozmlouvá s recepčním a ředitelem*)

František (*kouká za ním k recepci*) Podívejte se, to je zvláštní...

Milada Ti dva?

František Co si tak asi povídají?

recepční Ne, ne, slečna Landová už je ve svém pokoji a šla hned do sprchy. Tuším dokonce oblečená. Já to přece musím vědět, sám jsem ji tam odváděl.

ředitel Další bláznivá majitelka hotelu? To je snad nějaká epidemie!
(*ředitel odchází telefonovat, zřejmě na psychiatrii, servírka se vrací*)

Milada Co si tak milenci povídají? - Co si na očích vidí.

František (*děsivě zašilhá*) A co vidíte v mých očích?

Milada Všechno.

František Co všechno?

Milada Informovala jste se?

servírka Ano, informoval.

Milada Takže můžeme jít?

servírka Za okamžik prosím, dostanete dokonce doprovod.

Vladimír v hotelu Modrá hvězda*, Jiří a Zdeňka před ním

Vladimír Když stíny jdou,
 když stíny protékají příšeřím,
 jsem najednou
 jak plášť zapomenutý u dveří.
 Za stínem stín
 se tiše plouží tempem loudavým
 a já už vím,
 proč v lásku nevěřím.
 (Jsem jako stín).

 Vstříc loužím když stíny plynou ulicí
 já toužím jen po dívce růžolící,
 a chtěl bych být moc stín od jejích lamp,
 však ztemněla noc, a já zůstal sám.

Vladimír, Jiří, Zdeňka Když stíny jdou,
 když tiše protékají předměstím,
 jsem najednou
 smutný jak předminulé přičestí.
 Můj smutný stín
 se tiše plouží jako bez peněz
 a bez štěstí,
 proč sem já blbec lez.
 (Yes, I like jazz!) *(melodie tiše pokračuje)*

hotel Modrá hvězda*

(Jiří a Zdeňka zvoní u dveří)

Vladimír Já ti dám apríl!
 (otevře a oba polije z připraveného kýblu)
 Apríl!

Jiří Jakej Apríl?! Nekape jim na karbíd? Dyk je teprv Popelec!

Vladimír Nedělejte hloupé vtipy a řekněte mi, kde je Zuzanka?

Zdeňka Zuzanka? Copak není doma?

Vladimír Ne.

Zdeňka Seděla s tím starším pánem a potom zmizela. Já myslela, že šla domů.

Jiří To ne, to by šli ven, a von jí ved k recepici.

Vladimír Proboha! - On ji unesl! - Taxi! - Přijeli jste taxi?

Jiří Ne, ponorkou.

Zdeňka Ale jestli chcete, vzadu je velociped.
(*Vladimír odbíhá, Jiří a Zdeňka posléze též*)

hotel Modrá hvězda*****

(*přicházejí zřízenci se servírkou a ředitelem*)

ředitel Pánové, konejte svou povinnost!

zřízenec 1 Moment, vašnosti! - My si to snad rači prověříme!

ředitel Žádné prověřování, proboha, hlavně rychle!

zřízenec 2 Ale na vaši zodpovědnost!

ředitel Na mou odpovědnost.

zřízenec 1 Oba?

ředitel Oba.

(*ředitel odchází, zřízenci se servírkou přicházejí k Františkovi a Miladě*)

zřízenec 1 Pardón, jak se prosím jmenujete, slečno?

Milada Milada Landová

(*servírka v pozadí vrtí hlavou*)

zřízenec 2 A vy říkáte, že vám tenhle hotel patří?

Milada Ze značné části.

(*servírka vrtí hlavou*)

zřízenec 1 Co vy na to?

František Je to tak.

(*servírka vrtí hlavou*)

zřízenec 1 Tak je to jasný.

(*sbalí a odvádějí oba*)

zřízenec 2 Letos se nám teda urodilo!

zřízenec 1 Sprcha?

oba Ledová.

Vladimír (*stále v portýrské čepici vjíždí na kole, padá*) Kde je?! Kam jste ji zašantročili?!

ředitel (*vbíhá*) Co zase?! - Co si to dovolujete?!

Vladimír Já co si dovoluju?! - Vy co si dovolujete?! - Vy tu provozujete obchod bílým masem?!

ředitel Pardon, to bych se musel zeptat v kuchyni.

Landa (*vchází*) Je tu moje dcera?

recepční Nahoře ve svém pokoji.

Landa Děkuji. (*a jde na pokoj*)

(vbíhají Jiří a Zdeňka)

- Zdeňka Kde je naše Zuzanka?!
- Jiří Vokamžitě nám jí vydejte nebo se neznám!!
- strýček *(vchází vod pokojů)* Co je to tu za randál?! - Vladimíre! - Ty vypadáš! - Ty jsi byl taky na maškarním?
- Vladimír Ne, já přišel skoncovat s tímto odporným kuplířským hnízdem!
- strýček *(s lítostí)* A že mi nikdo neřek?!
- recepční Ale to je přece obrovské nedorozumění!!!
- Landa *(přibíhá políty)* Volejte okamžitě policii!!! - Unesli mi dceru!!!
- Vladimír A pak, že nedorozumění!
- servírka *(vyndá z chladicího kyblíku sekt a zbytkem vody s ledem polije recepčního)*
Odporný pastevče! - A já nic nevěděla.
- Landa A v koupelně jsem našel jakousi pochybnou ženštinu. A ta mě navíc osprchovala!
- recepční *(vyndává z vázy květiny, věnuje je mimoděk Landovi)* Zkuste zavolat na psychiatrii!
- Landa Na psychiatrii?
- recepční Na psychiatrii.
- Landa *(nechápe, ale poslechne)* Jasně. Jedině na psychiatrii.
- Vladimír *(vytahuje sirky)* Jestli Zuzanku okamžitě nepropustíte, tak vám to tady podpálím!
- servírka Tak to se vám asi nepovede, tady už je všechno mokrý durch.
- recepční Akorát ty seš náká suchá! *(a polije servírku - třeba z vázy)*
- Zuzanka *(vbíhá, zajisté taky mokrá)* Pomoc! Ve sprše byla zrůda! Jééé! Pan Rychta! Pane Rychto, zachraňte mě!
- Vladimír Zuzanko! Co tady děláte?
- Zuzanka Sprchuju se.
- Vladimír Dobrovolně?
- Zuzanka Dobrovolně.
- Vladimír Tak ať si vás zachraňuje ten zvrhlík, co jste s ním flámovala!
- strýček Co blázníš, Vladimíre?! To jsem byl já.
- Vladimír I ty, strýčku?! *(a strýčka poleje - z čehokoli)*
- strýček Ale ve vši slušnosti a na pokoj šla sama.
- Vladimír Sama?
- Zuzanka Sama.
- Vladimír Zuzanko, promiňte!
- (zřízenci přivádějí Františka a Miladu - ovšemže taky mokré a zplhlé)*
- zřízenec 1 Račte prominout slečno, i vy, pane! Všechno je v pořádku, tedy v nejlepším pořádku, že ano? Poroučím se, to se stává i v nejlepších rodinách, že ano.

recepční Dobré jitro, slečno Landová!

ředitel Slečna Landová? - Já se asi zbláznil!!!
(zřízenci na sebe mrknou a už ho vedou)

zřízenec 2 A to se nám letos urodilo!

Vladimír (objímá strýčka) Strýčku, tys mě udělal radost! Děkuji ti..

strýček Počkej, počkej! Neděkuj mi a udělej už taky konečně radost ty mně! Ožeň se, ať už mám konečně klid a pokoj!

Vladimír Beze všeho.

Landa Děkuji vám!

strýček Myslíš to vážně?

Vladimír Smrtelně vážně. - Zuzanko, vezmete si mne?

Landa Aha.

Zuzanka Já myslím, že ráda.

Landa A co Miládka?

Jiří a Zdeňka Pssst! (ukážou do kouta, kde si koukají do očí Milada a František)

Landa Co si tak asi všichni povídají?

František Co si na očích vidí.

Finále

Všichni (postupně) Celý den jen si zpívám,
celý den náladu mám.
Život miluji, svět si maluji
jenom barvou růžovou
Jeden den vtipem hýřím,
druhý den smutek mám,
bolest potlačím, já už nekončím
i když se to někdy zdá.
Já se k smutku nedám zlákat,
smích jen proudí do mých žil,
kdybych měl hned nad vším plakat,
v slzách bych se utopil.

Proto jen stále zpívám,
celý den náladu mám,
je mi k úsměvu, je mi do zpěvu,
že mám život hrozně rád.

konec